

РЕЧ ЈУГОВИЋА

У ОВОМ БРОЈУ:

- НАЈВИША ДРЖАВА СВЕТА
- КАКО СЕ ОЦЕЊУЈЕ У РУСИЈИ
- ЛЕСИ И ХАЧИКО
- МОЈЕ ОДЕЉЕЊЕ

ПРИРЕДИЛИ

НАСТАВНИК СРПСКОГ ЈЕЗИКА ЗОРАН
ГУЖВИЋ
БИБЛИОТЕКАР МАЈА МИЛИВОЈЕВИЋ

НЕПАЛ- ЧУДЕСНА ИСТОРИЈА

Највиша држава света-Непал.

Непал, земља хиљаду ружа и високих планина има велику историју-занимљивију него што можемо да замислимо. Највероватније су први насељеници били припадници дравидског народа који су се населили на територију данашњег Непала око 3300 год. п. н. е. Оно што знамо јесте да су се после Дравида населили у Непал Тибето-Бурмани и Индоаријевци.

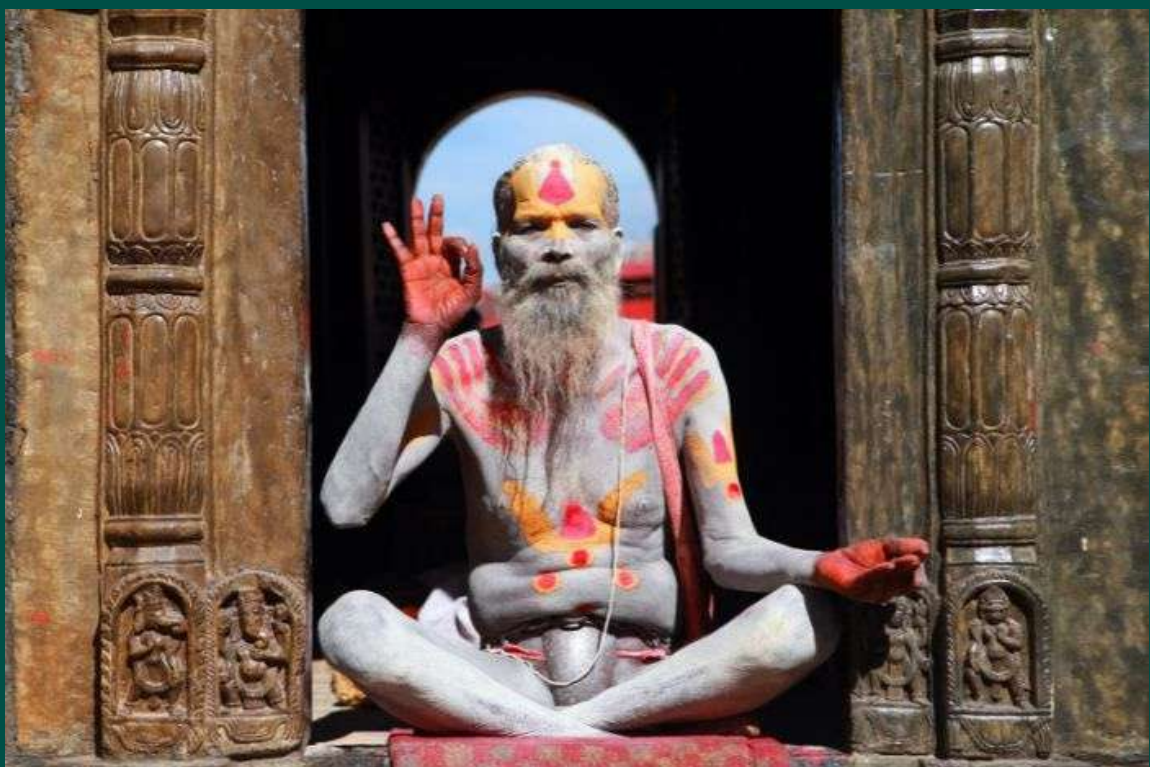
Прва племена за које знамо су из народа Кират који је вероватно настао мешањем првих насељеника. Имамо запис(800 год. п. н. е.) у коме се потврђује да су Кирати направили Краљевство Кирата и да су имали своју династију краљева.

Према старим непалским легендама, рани владари Непала су били династија Гопалавамси и династија Махисапалавамса. Гопалавамсе су звали династија пастира, а Махисалавамсе династија сточара бивола. По легенди, оснивач династије Махисалавамса је био Бул Синг.

Клан Шакја је основао своју државу око 1000 до 500 год. п. н. е. Та држава је била позната под називом Сакја Ганараџа. Њихов главни град је био Капилавасту. Најпознатиј припадник клана Шакја је био Сидарта Гаутама, познат као Шакјамуни и Буда.

За време царства Гупта из Индије, на једном натпису њиховог владара Самадрагупте спомиње се Непал као гранична држава.

Богдан Божанић, VI-1

КАКО СЕ ОЦЕЊУЈЕ У РУСИЈИ

У Русији, за разлику од Србије, оцена три је најгора.

Чак је и јединица много боља.

То је веома необично, али како је - тако је. Јединица означава да ништа не разумеш и да никога ниси ни питао за помоћ.

Двојка значи да доста не разумеш, али и да си лењ.

Тројка у потпуности показује да си лењ и да ништа ниси учио, или су учио- али баш мало.

Четворка је већ милион пута боља, јер она показује да си учио, али не баш идеално. Петица је потпуно савршенство. Да би се заслужила, треба уложити веома много труда.

У супротном, оцена ће бити смањена на четворку или двојку.

То значи да онај ко у Русији добије тројку, може само да плаче и да се убије.

Ко у Србији добије тројку, плаче од среће.

Моја улица

Када човек одрасте, увек му у сећању остане родни крај, дом, улица. Заувек ће се сећати свог завичаја и можда ће се за пар година поново срести и дружити на истом месту, у „чувеној улици“. Ја много волим своју улицу, јер је пуна тоpline и љубави. Понекад, само одједном, волим сама да шетам улицом и у себи мислим: „Како је лепо бити улица, тако сјајна, бајна и красна, да нико не може да јој не да комплимент“.

Када ми је досадно, само изађем испред куће, погледам у своју улицу и одмах се очарам. Пролазе различити аутомобили, из разних крајева и делова света, незамисливих боја. Пролазе људи са чудним, лепим фризурама и прелепом одећом. Обожавам да се зими пробудим и видим да је на моју улицу пао леп, бео покривач, па могу још више да уживам у њој. Највише волим да чујем звук лепог снега, који ми шкрипи испод ногу.

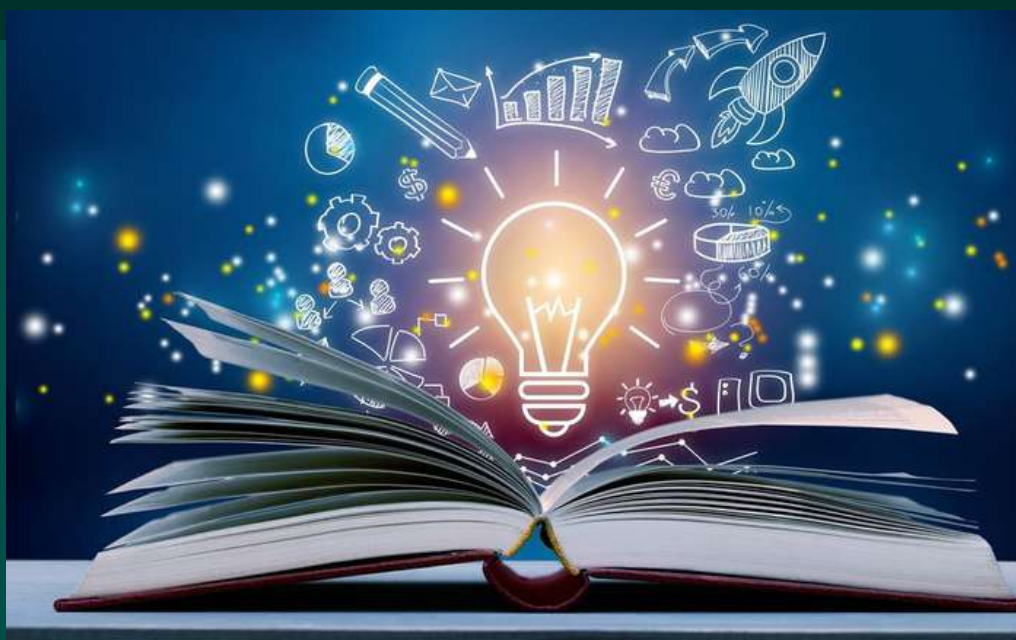
Лена Дураковић, Дуња Илић, Аника Ћакић и Дуња Гаговић (5/2)

ПОНОСНА НА ПОСВЕЋЕНЕ И ОБРАЗОВАЊЕ

У мом животу постоје многе особе којима се дивим, али се само неке истичу. Сада ћу вам причати о два особа које се ту посебно. Једна од тих особа је мој старији брат. Он студира Машински факултет и на факултету је координатор за аеродинамику у Друмској стрели. Сигурно се питате шта је то Друмска стрела. То је један од већих пројеката Машинског факултета и ту позивају најбоље од најбољих да се придруже тиму. Тамо праве формулу са којом иду у друге државе да се такмиче. У том пројекту учествују и студенти са других факултета. Такође је то један од већих пројеката у Србији. Пре две недеље у Галерији је био сајам аутомобила и Друмска стрела је била позвана. Ове године Друмска стрела се такмичила у Хрватској, Пољској и у Италији. Друга особа којој се дивим јесте мој ујак. Он већ преко 20 година живи и ради у Енглеској. Скоро сам сазнала неке нове ствари о њему : мој ујак је завршио докторске студије из теологије (то је наука о Богу) и да је он на факултету Кембриџ предавао Хебрејски језик. Такође је веома паметан. Овим особама се дивим јер су посвећени и успешни.

Лена Дураковић, 5/2

Наставница и писање као инспирација за позив

Ове године дошла нам је нова наставница
српског језика

Софија Антонић. Питали смо је за склоности
и интересовања
како бисмо је боље упознали.

Да ли више волите да предајете граматику или
књижевност?

Заступљенија је граматика, али више волим књижевност.

Који су Вам омиљени писци?

Омиљени - Борислав Пекић и Румена Бужеровска. Тренутно.

Са колико година сте написали драму или причу?

Од основне школе пишем. Углавном- часописи. Сада-
текстови који нешто поручују.

Шта Вас је инспирисало да предајете баш српски језик?

Моја наставница српског језика ме је инспирисала.

Која Вам је омиљена књига?

Када сам била мала, волела сам бајке, а сада волим да читам нове савремене писце да би их подржала. Миљенко Јерговић, Кристиан Новак, Дамир Каркаш...

Да ли сте још нешто желели да будете?

Много тога: грађевинац, археолог, биолог.

Када сте били мали, да ли сте били добар ђак?

Јесам, наравно.

Да ли сте волели Вашег наставника/наставницу српског језика?

Да. Сада се моја наставница српског и ја дружимо и пријатељице смо.

Да ли Вам је српски био тежак у основној школи?

Српски је био захтеван.

Да ли сте радили у некој другој школи пре ове, ако јесте - у којој?

Радила сам у много школа. Последњих шест и по година сам радила у „Николи Тесли“.

Како сте одлучили да радите као наставница?

Десило се. Одлука је дошла сама од себе.

Како Вам је у нашој школи?

Предивно, хвала.

Чланови секције, 5/2

Доживљаји на часовима

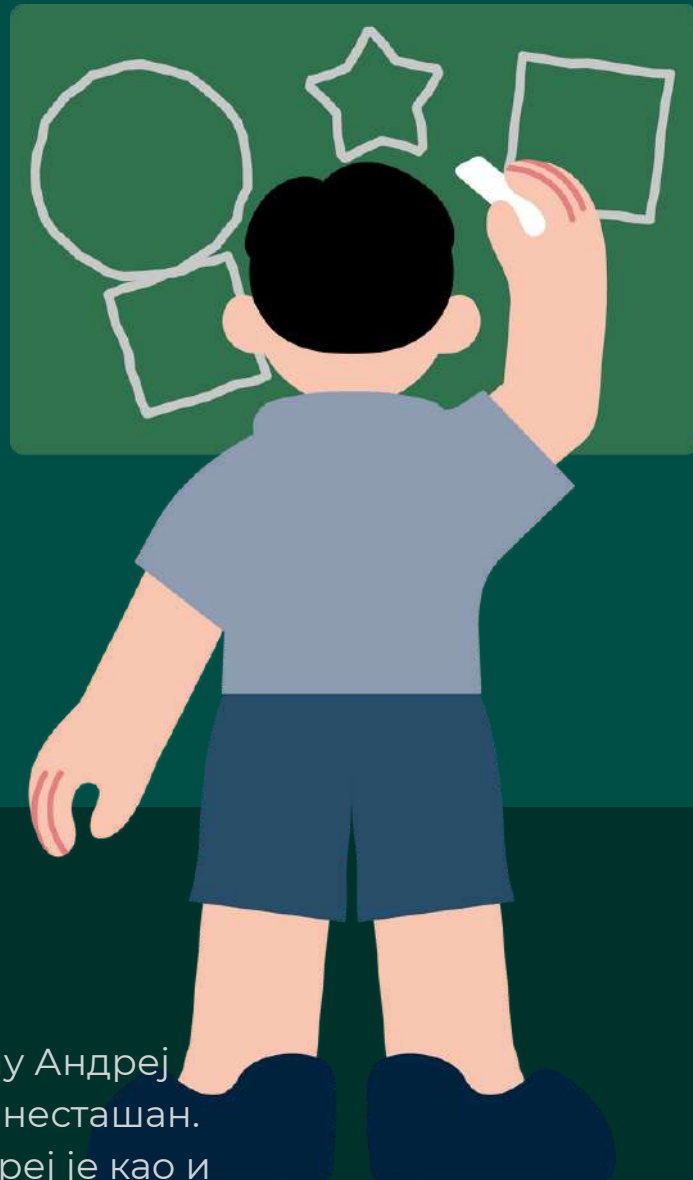
ШКОЛСКИ ЖИВОТ

Ја се на неким часовима много досађујем, а на одређеним се дешава магија. На пример, на биологији уживам да читам лекције и да слушам своје другаре како одговарају. Волим да се удубим у књигу и доживљавам сваку њену реч. Врло ми је било смешно када је наставница биологије рекла мојој другарици Анђели да је чупавка, јер она има коврцаву бујну косу. На часовима биологије, када деца одговарају, пишем приче које су чудо. Ја имам теорију: када седнем да пишем приче никако ми не иде, немам ниједну идеју, а на часовима прште идеје као киша. Наравно, када ми је последњи час српски, кући дођем са идејама преко главе. Мени је српски један од омиљенијих часова јер веома волим књижевност, а поготово да пишем приче и саставе. На часовима српског све то радимо, али двоструко забавније. Када нам наставник чита неку причу, ја се толико уживим да замислим да сам лик те приче. На математици је потпуно другачије. У мојој глави тада се дешава чудо: бројеви ми лете као акробате, децимале се саме пишу, разломци се деле, а ја све то записујем, гледам и не верујем. Ја (генерално) волим школу, али на свој начин.

Андреј части

ШКОЛСКИ ЖИВОТ

У одељењу V2 постоји дечак по имену Андреј Џалета. Он је јако паметан, али и врло несташан. Једног уторка, на часу математике Андреј је као и обично правио несташлуке. Врпољио се, грицкао оловку, лупкао ногом о сто...Тргнуо га је глас наставнице:„Андреј, изађи пред таблу да радиш задатак!“ Изашао је и настао је циркус. Слова на табли су му летела као акробате, личила су на слонове уши, тако да је табла била скроз исписана.Задатак није био завршен, шала му ипак није успела јер је морао све да избрише и отпочетка да ради. Задатак на табли је урадио добро, а цело одељење је углас повикало:„Андреј части, Андреј части!“ Жагор се наставио, а наставница је танким пискавим гласом рекла:„Биће вама да Џалета части још једним задатком.“ Сви су утихнули, а јадан Џалета морао је да ради бонус задатак због свог знања, а богами и због целог одељења.Тако је Џалета добио плус, али и прави спектакл који никада неће заборавити.

Дуња Гаговић, 5/2

Наше одељење V-2

ШКОЛСКИ ЖИВОТ

У нашем одељењу дечаци стално гасе и пале светла. Због тога сви добијемо казнени контролни. Неке баш брига, а неки се брину. Неко чак и плаче када добије четворку, а неки се радују када добију двојку јер није један. Много деце жваће жваку на часу а то наставнике ужасно нервира, па кад кажу да сви који имају жваку изађу да је баце - готово цело одељење изађе. Када неки дечак брише таблу, брише је спорије него што корњача иде. Тако одуговлаче од часа. На музичком је наставницу нервирало што се деремо и причамо. Због тога је увела да сваког часа двоје ученика буде на табли и уписује ко прича, и ко скупиле три опомене - добија упис. Математика је свима била на првом месту до скоро. Отишла је наставница Теодора. Због тога смо наставници Теодори приредили сјајно изненађење на последњем часу. Пре школе су код мене дошле Мила, Петра, Нина, Хелена и

Неда. Сви из одељења су дали пара колико су могли. Купили смо јој цвеће, шољу за кафу, бомбоне, плишану играчку, конфете, слаткише и то веома пуно слаткиша. Сачекали смо је у мраку, сакривени са наруквицама које светле у мраку. Одушевила се. У нашем одељењу има још пуно смешних и чудних догађаја, али да се то све исприча - требала би ми цела књига.

Аника Ћакић, 5/2

Лик једног доброг човека

У мојој школи “Мајка Југовића” постоји много омиљених учитеља, наставника, али и других запослених који некада знају да на нас децу оставе много јачи утисак него што они мисле.

Домар Аби је један од њих. Сви га знамо по надимку, а ретко ко зна његово право име. Када сам то схватила, прво што сам урадила, кренула сам у истраживање. Уз помоћ Гугла сазнала сам да му је право име Абдула Селвидин. Тешко ми је било да изговорим и сад и разумем зашто га зовемо надимком Аби.

Аби је добар човек и кад год га сретнем увек ме дочека топлим осмехом уз питање: “Како си данас”. Ту бригу и његову посвећеност осећају и моји другари. Увек је љубазан, насмејан, некако истински из душе заинтересован за нас децу. У његовом присуству осећамо се сигурно, јер знамо да ће нам увек притећи у помоћ, ако нам затреба.

Он воли спорт и често за нас организује различите турнире. Труди се да подједнако ангажује и девојчице и дечаке у различитим спортовима, али ипак мислим да фудбал доминира. На турнирима влада другарство, добро расположење, уз пуно шала и досетки. Аби се труди да игра буде фер и навија за све ученике. Зато га сви воле и поштују.

Посебно ме радује Абијева идеја да за нас девојчице уведе додатне турнире: одбојку и рукомет. Једва чекам да и мене одабере као учесницу на турниру из одбојке.

Надам се да сам вам бар мало дочарала лик нашег Абија. Он је за мене прави пример доброг човека. Својим поступцима нам свакодневно показује праву вредност доброте. Она се огледа у пажњи, осмеху и спремности да будеш ту за друге.

Хвала ти, Аби, што си део мог одрастања.

Дуња Гаговић 5/2

Леси и Хачико- ЛЕПОТА верности

Леси је овчарски пас пореклом из Јоркшира а такође је најлепши, најоданији и најомиљенији пас у крају. Хачико је јапанска акита, непознатог порекла за његове власнике, али својом слаткоћом, добротој и чистом душом постаје вољени пас који свог власника сваког дана прати и дочекује на железничкој станици. Обоје су популарни пси из различитих прича које су написане по истинитим догађајима. Леси је позната из филмова и књига које говоре о пријатељству и храбрости, док је оданост Хачика фокусирана на поуку. Леси је пас дугог свиленог крзна браон-беле боје и бистро браон очију из којих сева доброта. Хачи, односно Хачико, није ништа мање красан од Леси. Хачико има жућкасто наранџасту боју крзна, веома је пуфнаст и има слатку главу попут неког медведића. Леси је често приказана као храбар и одан пас, док је Хачико паметан, умиљат, такође и одан пас што се истиче његовим деветогодишњим чекањем власника.

Лена Дураковић, 5/2

Хајди у данашњем времену

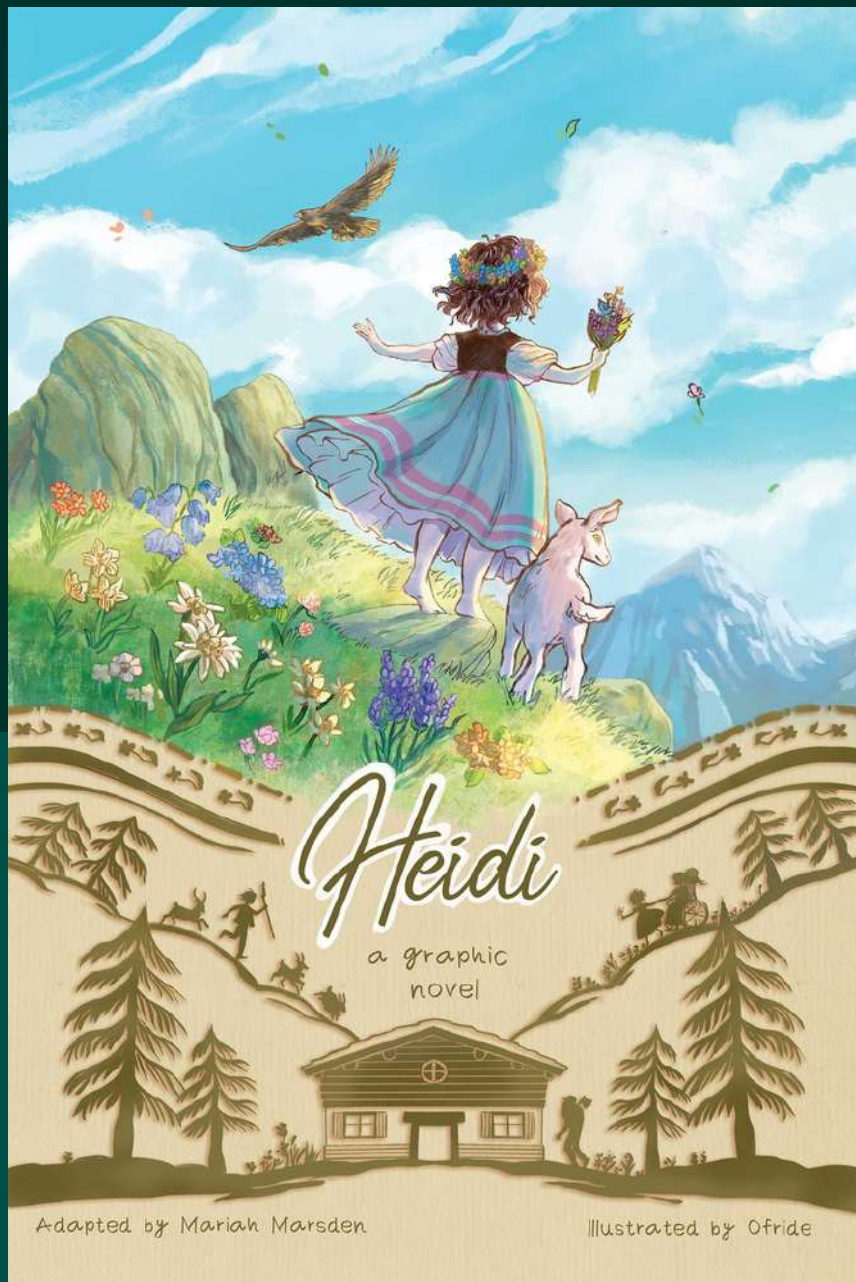
Хајди је живела са својим деком у малом, планиском селу на обронцима планине Рајац. Њихова кућа је била модерне градње, имала је соларне панеле и телевизор, који је изгледао као билборд. Хајдина соба није била велика али је била довољна за њу и њене мисли.

Девојчица је волела природу више од свега. Уместо да води и брине о козама као некада, сада је много више интересује проучавање ливадског биља. Свакодневно проналази по једну врсту биљке, коју онда пажљиво снима за друштвену мрежу “Инстаграм”, и тако употпуњује своју страницу “Мирис биљака са Рајца”. Ова њена занимација привукла је много пажње и постала је веома популарна. Деца у школи обожавају да гледају њене видео-записе. Зову је “Краљица природе”. Једног сунчаног поподнева Хајдина тетка је одлучила да је поведе у град да упозна девојчицу под именом Клара. Она је са породицом живела у малом градском насељу по имену Љиг. Клара је имала потешкоће са ходањем, а тетка је желела да јој Хајди постане другарица. Хајди је једва чекала да се сретне са другарицом и да заједно доживе природу о којој је Клара често маштала. Сусрет две другарице је био веома дирљив. Хајди је несебично поделила своје знање и научила је Клару како да путем камере и интернета види планину, реку и ливаде. Заједно су дошле на идеју да направе интернет страницу “Упознај природу са Кларом ” која је помагала деци са потешкоћама.

Један циљ је био остварен. Следећи изазов који је био пред њима је тај да Клара успе да прохода. Хајди је покушавала све што јој је пало на памет: држала ју је за руку, подупирала ју је, гуркала је, док се Клара јако трудила и није одустајала. На крају, заједничким снагама успеле су. Клара је први пут осетила земљу и мекано тло под ногама. Никада није била срећнија и задовољнија. Хајди је била веома поносна на своју другарицу и њен успех.

Прави пријатељи деле своја знања и они су ту да те покрену, подрже, насмеју и покажу ти да је свет много лепши када се истински доживи.

Дуња Гаговић, 5/2

НЕУМЕСНЕ ШАЛЕ ПОВРЕЂУЈУ ЧОВЕКА

У Чеховљевој причи „Шала“ младић је погрешио и пропустио искрену љубав девојке.

Она је била заљубљена у њега, али је он искористио прилику да се само нашали говорећи полугласно „Ја те волим“.

Моја другарица на балету се увек шали са мном и прича ми нестварне догађаје.

Иначе се смејем, али понекад ме отворено претеривање стварно повреди.

Једном ми је рекла како је отпутовала у свемир иако сам знала да се плаши висине.

То је била више једна лаж, али се тако она увек шали. Тада сам била мало млађа и иначе их нисам најбоље схватала. Једном смо се заједно играле у парку и рекла ми је: „Замисли да сада толико брзо потрчим да почнем да летим“. Знала сам да то није могуће и мало ме је наљутила зато што увек прича о немогућим стварима, а никада о стварности.

Био ми је рођендан и позвала сам је. Када је требало да дувам у свећице, рекла ми је: „Сада ћу ти узети главу и бацити је на тарту!“ То ме је заиста повредило.

Једном смо морали у вртићу да нацртамо рад. Заборавила сам за када је то планирано и питала сам њу. Рекла ми је да је за среду, а било је за понедељак.

Била сам једина без рада и било ме је срамота. Од тада се нисам дружила са њом и нисам је више никада видела.

Никада немој да правиш сурове, неумесне шале зато што могу некога толико да повреди да раскине другарство.

Анка Милановић, 5/2

ЖИВОТИЊСКА ФАРМА – ПРОБЛЕМ ЉУДСКЕ ПРИРОДЕ

Енглески писац Џорџ Орвел пре пуних осамдесет година написао је познати класик „Животињску фарму“.

Књига почиње тако што животиње са форме „Газдинство“ не могу да поднесу како их власник неправедно третира. Као и све домаће животиње, добијају храну само онолико колико им је потребно да остану у животу. Схватају да их човек искоришћава и да ће свакако једног дана бити убијене ради потреба човека.

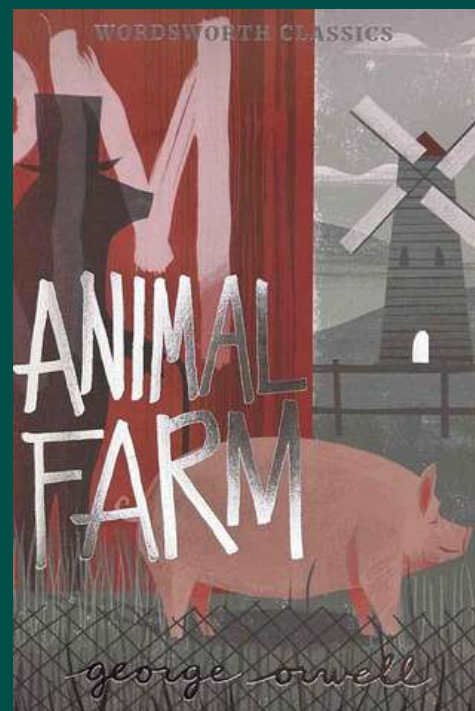
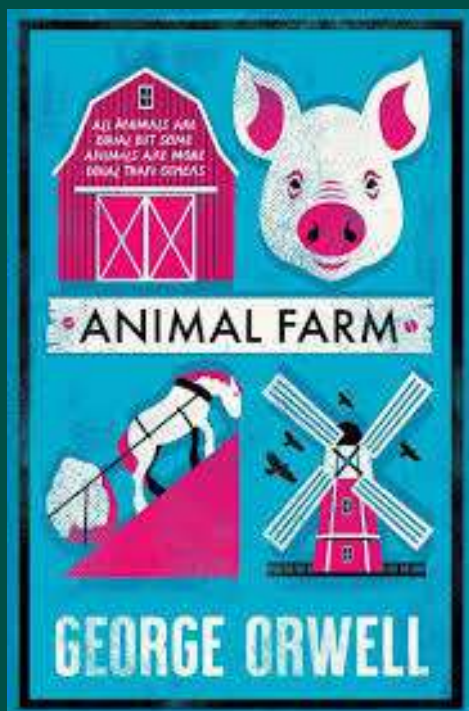
Зато дижу побуну. Воде је две свиње које се сматрају најинтелигентнијим животињама на фарми. Брзо су протерале газду и направиле свој систем. Постоје правила: животиње не смеју да сарађују са људима или користе новац, живе у кући, спавају у креветима или конзумирају алкохол.

Најбитније правило јесте да све животиње треба да буду једнаке и да ниједна животиња не може да повреди другу. У почетку је све лепо функционисало, сви су били задовољни. Све се променило. Свиње су се међусобно посвађале и почеле да раде по својим правилима не поштујући она која су претходно уведена. Трговале су са људима и користиле новац, живеле су у кући, спавале у креветима и конзумирале алкохол. Уцењивале су остале животиње и манипулисале њима, а убиле би онога ко би им се супротставио.

Али ова књига није само о животињама. Метафора је за последице свих револуција, писац наглашава да се односи на илузију праведног друштва, једнакости свих – на комунизам. Људи су гладни власти не знајући какве могу бити последице. Понекад се претворе у оне против којих су и дигли саму побуну.

Препоручујем ову књигу јер су овакве књиге увек актуелне и односе се на проблеме људске природе. Ово дело је подсетник да ипак треба да размислимо да ли је особа коју називамо вођом увек у праву.

Петра Остојић, 7. разред

ОГЛЕДАЛО

...

Осећала је кривицу и много је желела да врати огледало Агнези, али није знала како. Дани су пролазили, а Фрида је о томе размишљала дању и ноћу. У сред ноћи Фриди је синнула идеја! “Могла бих да кажем Агнези истину, да сам узела огледало и хтела само на тренутак да се у њему огледам.” Кад је Фрида смислила шта ће рећи, поново је утонула у сан.

Сутрадан је скупила храбрости и рекла Агнези шта је урадила. Са стрепњом је чекала њену реакцију. Агнеза се није наљутила, осмехнула се. Разумела је Фриду и потом је јако загрлила. Фрида је својим признањем осетила велико олакшање и срећу.

Године су пролазиле, девојчице су расле и све се више зближавале. Фрида је често размишљала о дану кад је узела огледало и о томе како се осећала. Све јој је то сада изгледало смешно. Агнезино разумевање, слушање и доброта помогло јој је да буде задовољна. Круна њиховог пријатељства била је када су одлучиле да сва огледала ставе у сребрну кутију која је била заједничка. Кључ од кутије имале су само њих две, али су одлучиле да је отварају само у посебним приликама.

Дуња Гаговић, 5/2

Дарови Ветренице

У шуми где лишће шапуће и ветар памти старе приче, живела је Ветреница – старица која је знала тајне земље и ваздуха. Људи су је се плашили јер је говорила мало, али је видела много. Једног предвечерја, срела је девојчицу Мају, уморну, повучену и тиху, јер је журила кући пре мрака. Маја није тражила помоћ, али није крила страх. То се Ветреници допало. Даровала јој је три мала дара: перо ветра, зрно земље и кап росе. -Сваки дар служи само ономе ко има добро срце –рече тихо. Када је стаза постала тешка, Маји је помогло зрно земље. Када јој је понестало снаге, освежила ју је кап росе. А када се шума замрачила, перо ветра показало јој је пут. Маја је стигла кући мирна, али се осећала другачије него када је пошла. Схватила је да дарови нису били чаролија, већ подсетник: снага долази из пажње, стпљења и бриге за друге. Ветреница је била чувар тог старог разумевања.

Дуња Гаговић, 5/2

МОЈ САН (хорор прича)

Замислите да имате журку код вашег друга и да вас посматра неко ко не изгледа као човек. Уз то, чак неко пусти ТВ и чујете на вестима да су чудовишта која узимају људски облик дошла на овај свет.

После журке кренете кући, али се изгубите. Почиње да пада ноћ, видите кућу и у тој кући жену која држи заробљену девојчицу. Избавите девојчицу, али жена крене у потрагу за вама. Сакријете се у „Пинкију“ и осмотрите: жена је вођа чудовишта. У последњи час долећу хеликоптери и уништавају монструме. Са војницима безбедно стижете кући.

И, децо, запамтите: ноћне море не долазе саме. Долазе од вас.

Коста Павић, 5/2

ДУЖНИК, НЕЗАХВАЛНОСТ (УРНЕБЕСНА ЗАПЕТЉАНЦИЈА)

ГИЛА: Добар дан, господине Зоране.

ЗОРАН: Здраво. Шта хоћеш од мене, бре, Гилићу?

ГИЛА: Стигле су претње од господина Милутина Грујића.

ЗОРАН: Које претње?

ГИЛА: Каже да му је стомак као балон, па хоће да вас бије.

ЗОРАН: Стомак као балон?

ГИЛА: Да.

ЗОРАН: Можда има бебу.

ГИЛА: Господине Зоране, он је мушкарац, не може да буде
трудан, шта Вам је?

ЗОРАН: И ја мислим, Гиле, да мушкарац не може да има сина или
ћерку.

ГИЛА: Може да има сина или ћерку, али не може да буде трудан,
то је посао за жене!

ЗОРАН: Хвала теби, Гилице, да си ме обавестио.

ГИЛА: То је моја дужност.

СЕКРЕТАРИЦА МИЛЕВА: Чика Зоки, дошао је чика Милутин.

ЗОРАН: Хајде ти сад, чика Гиле-Миле, напоље, а ја ћу да причам
са племенитим тастом.

О, господине Милутине, хоћете ли колач са...како се,бре,
ово зове... купине.

МИЛУТИН: Нећу колач, хоћу паре!

ЗОРАН: Ма ја знам да Ви хоћете паре, али Душица их баца кроз
прозор. Душице, дођи!

ДУШИЦА: Изволи, дечкили звани бабета, шта хоћеш?

ЗОРАН: Зашто бацаш паре кроз прозор?

ДУШИЦА: Не бацам ја, ти не враћаш мом масном татичићу!

МИЛУТИН: Изударај га, Петре – Кмете!

ЗОРАН: Немојте, ја сам их сакупио!

МИЛУТИН: Баш ме хвата бригица! Два сата каније.

ЗОРАН: Извини, Гилице, и скувај ми чај од жене.

ГИЛА: Како мислите, чај од жене, ваљда жалфије ?

ЗОРАН: Моја женица се зове Душица, од те биљке, женине
душице!

ОДЛОМАК БУДУЋЕГ МАГИЧНОГ РОМАНА

У прилогу је одломак књиге коју тренутно усавршавам.

РАДЊА:

Причу приповеда Доротеа, осмогодишња девојчица која сања да постане познати писац. Након прве године у основној школи, Доротеи је већ преко главе свих изгубљених случајева у свом одељењу. Стога, када јој стигне писмо из Ментема, школе за надарене, без размишљања прихвата позив. Ипак, често има чудне снове и прогања је осећај да писмо није за њу већ њену најбољу другарицу Кристину. Када стигне у Ментем, упознаје много деце из различитих земаља. Од свих, за причу најбитнији је дечак из Италије по имену Лукас (зову га Лук). Чим га упозна, Доротеа осећа чудну повезаност са њим, као и Лук са њом. Обоје су имали чудан осећај да не припадају овој школи, имали чудне визије и снове, чак и познавали исту девојчицу сумњивог изгледа, која је тврдила да се зове Нерида и само су је они могли видети. Лук је одмах желео да буду пријатељи, али Доротеа није веровала дечацима јер су је малтретирали у старој школи. Обоје примећују да се нешто лоше десило у Ментему. Једног дана, док су лутали кроз шуму која окружује школу, упали су у подземни тунел и ту авантура почиње...

ОДЛОМАК – ПРВИ ДАН У МЕНТЕМУ

Трчала сам кроз ходник, први дан школе, а ја већ касним! Односно не знам да ли касним, нисам имала никакав сат, као што нисам имала појма где је учионица. Што, да будем искрена, и није моја кривица. Никада нисам видела замршеније место од ментемских ходника. Коначно, иза полице књига пронашла сам учионицу биологије, да биологије! Била сам други разред, схватам да је ово школа за надарене, али није ли мало превише? Ушла сам, добро је- наставнице још нема. Нечија бледа рука ми је махнула из последње клупе, позивајући ме да дођем. Ах, Лук. Део мене је желео да га игнорише, али нешто ми је рекло да је то погрешно. Можда севест? Мислим, био је фин према мени.

Села сам поред њега.

„Здраво, Књишки Мољче“, рекао је раздрагано.

Прострелила сам га погледом, иако нисам била истински
љута.

„Рекла сам ти да ме зовеш Доротеа“, промумлала сам вадећи
прибор из ранца и уредно га слажући на сто. Лук је очигледно
тек тада схватио колико је његова страна клупе неуредна и
почео да ме опонаша. Тада сам почела да примећујем ситније
детаље у његовом понашању. Није он био лоша особа, само
дечак који очајнички жели да ми буде пријатељ. Морала сам да
се обуздам, али на лицу ми је ипак затитрао слаб смешак,
схватила сам да и ја желим исто.

Анђелија Павловић, 6/2

ШАЛЕ

*

На једном часу наставница нам је рекла да отворимо 67. страну и
урадимо задатке. Истог тренутка смо хтели углас да викнемо „СИКС
СЕВЕН“, али нисмо имали толико храбрости.

*

Има неких шала које су деци смешне, а наставницима баш и нису.
Андреј, краљ тих шала, јавио се да иде у тоалет, али не ради стварне
потребе.

Наставник га није пустио и он је предложио „да пусти у флашу“. Пукао
је смех.

Одељење је умирало од смеха, а наставник од беса, на ивици да пукне
као парадајз. На крају је Андреј био уписан, а сви су узвикнули „Карма!“.

*

Многи се нису спремили за писмени, а поготово наш друг Андреј. Али,
он је смислио план. Док је наставник писао теме на табли, он је
започео своју мисију „Избегавање писменог“. Узвикнуо је „Бде, бде, ихем,
ахем!“ и сви су почели да се смеју толико гласно да је наставник, по
казни, ибрисао најлакшу (слободну) тему. Нажалост, још једна мисија
избегавања писменог није успела - да се исповраћа. На крају је урадио
писмени и успео да се избори за четворку.

Дуња Илић, Дуња Гаговић, Лена Дураковић, 5/2

ХАНА КИШДОБРАНСКИ

*

ДЕЦА ТУГУЈУ.
ЛЕТО ЈЕ ПРОШЛО.
У ШКОЛУ СЕ ВРАЋАЈУ.

*

БОЖИЋ СТИЖЕ.
БАДЊАЦИ СЕ ПАЛЕ.
МИРИШЕ НА ПЛАМЕН.

*

ЧОВЕК НОСИ ТЕШКЕ КЕСЕ.
НАЈХЛАДНИЈЕ ЈЕВРЕМЕ.
ТЕГЛИ СЕ БЕЗ РАЗЛОГА.

ХАИКУ

ПЕТРА МАЈСТОРОВИЋ

*

ЛЕТО ЈЕ.
КОНТРОЛНИ БАШ САДА.
СВИ СУ НЕРВОЗНИ.

*

ЛЕТО ДОЂЕ.
РАСПУСТ ДОЛЕТИ.
ДЕЦА СЛАВЕ.

*

ПРОЛЕЋНО ВЕЧЕ.
ЗВЕЗДА ПРЕКО ЗЕМУНА.
ГАРДОШ БЛИСТА.

ТУЖНА ВРБА ЗИМИ

Шта то мрда?
Врба тужна, врба стара.
Боља од алпских брда,
вреди више од милион пара.

То је једна врба стара,
усамљена, сама.
Ни за кога нема чара,
током ноћи поједене је тама.

Ниједан човек да је примети,
чак ни да јој понуди мало воде.
Спуштају се гране знања, памети.
Листови спадају и излазе из моде.

Пролази јесен,
долази зима.
Сада пада понеки кестен
и нагло се мења клима.

Даница Петровић, 6/4

ШКОЛА ЗА НЕПОСТОЈЕЋЕ ПРЕДМЕТЕ

ДРАМСКИ ТЕКСТ

ЛИКОВИ:

ПРОФЕСОР ПАНТА- никада не зна шта предаје док не погледа часовник, ако је сат паран- предаје књижевност, ако је непаран- физику сна.

ЛУНА- никада се не појављује на настави, али је увек прва на списку присутних, сви сумњају да је будућа директорка.

ДИРЕКТОРКА АЛГА- увек обучена у превелики кишни мантил из ког повремено излазе сапунасти мехурићи, стално хода уназад јер сматра да је будућност тако јаснија.

МАРКО- који је двоје, ученик који се увек дели на две верзије себе (оптимистичну и песимистичну).

УЧЕНИЦИ СТАТИСТИ- увек покушавају да схвате шта се дешава, али никада им не успева.

МАЧАК АРХИМЕД- школски љубимац који говори искључиво када је пун месец. Осталим данима само мрко гледа и прави се важан. Када проговори, његове реченице су увек загонетке које предсказују контролне задатке.

ЧИН ПРВИ – ШКОЛА КОЈА СЕ НЕ ПОЈАВЉУЈЕ СВИМА

СЦЕНА 1 – ИСПРЕД ОБИЧНЕ ШКОЛЕ

(Неколико ученика трчи ка школи.)

УЧЕНИК 1: Опет ћемо закаснити!

УЧЕНИК 2: Ма, можда професорка касни...

(Зидови школског улаза трепере, појављује се потпуно нова школска зграда, чудна, висока и нагнута као да се предомишља.)

УЧЕНИК 1: Ово није на мапи.

УЧЕНИК 2: Значи, закаснили смо. Биће занимљиво.

(Улазе.)

СЦЕНА 2 – ДУГИ ХОДНИК КОЈИ НЕ ВОДИ НИГДЕ И СВУДА

(Зидови шапућу, столице шетају ходником саме.)

ЗИД (шапат): Одговор је седамнаест, иако нико није питао.

УЧЕНИК 3: Ко је то рекао?

ЗИД: Питао си, не одговарам.

(Ученици брзо приђу.)

СЦЕНА 3 – ПРВА УЧИОНИЦА

(Професор Панта стоји испред табле, гледајући у сат.)

ПАНТА: Ах! Непаран сат. Дакле...
физика сна. Ученици отворите... па, отворите очи, то је
довољно.

УЧЕНИК 2: А мислили смо да је ово час.

ПРОФЕСОР ПАНТА: Јесте час! На часу физике сна учимо да
меримо брзину падања мисли у главу.

(Столица прође поред њих сама.)

ПРОФЕСОР ПАНТА: А и столице понекад размишљају брже од
људи.

СЦЕНА 4 –УЛАЗАК ДИРЕКТОРКЕ АЛГЕ

(Улази уназад. Из мантила излазе мехурићи.)

ДИРЕКТОРКА АЛГА: Добро вече, или јутро, зависи ко где гледа.

Само напред... то јест назад... ох, схватићете већ.

ПРОФЕСОР ПАНТА: Директорко Алга, имамо нове ученике.

ДИРЕКТОРКА АЛГА: Дивно! Нека буду уредни, барем у мислима.

(Кроз врата пролети списак присутних на врху пише:“Луна“.)

УЧЕНИК 1: А где је та Луна?

ДИРЕКТОРКА АЛГА: Свуда. И нигде. Идеална ученица.

ЧИН ДРУГИ – МЕСЕЦ КОЈИ СЕ ЗАГЛАВИО

СЦЕНА 1 – ДВОРИШТЕ ШКОЛЕ

(Велики пун месец стоји непомично над школом.)

УЧЕНИК 3: Да ли се ово... помера?

УЧЕНИК 2: Не. И то је проблем.

(Мачак Архимед излази на ограду.)

АРХИМЕД (дубоким гласом): Када кључ отвори смех, тестови
ће писати сами себе.

УЧЕНИЦИ У ГЛАС: ШТА?!

АРХИМЕД: Још једна: Кад сенка исприча истину, оцене ће се
преполовити... или удвостручити. Нисам сигуран.

УЧЕНИК 1: Превише говори.

УЧЕНИК 3: Пребрзо говори.

УЧЕНИК 2: Превише загонетки!

СЦЕНА 2 – САВЕТ НАСТАВНИКА

(Панта и Алга покушавају да смире хаос.)

ПАНТА: Ако се мачак овако расприча, школа ће експлодирати од значења.

АЛГА: Или од бесмисла.

ПАНТА: Морамо пронаћи предмет који никада није постојао.

АЛГА: Али где да тражимо нешто што не постоји?

(Луна се појави као глас.)

ЛУНА: Тамо где се никада не тражи.

ТРЕЋИ ЧИН – ПОТРАГА ЗА НЕПОСТОЈЕЋИМ

СЦЕНА 1 – УЧИОНИЦА ХЕМИЈЕ ЕМОЦИЈА

(Чаше моњају боје, осећања се просипају по столовима.)

ПАНТА: Не дирајте ту плаву течност, то је туга радног дана.

УЧЕНИК 3: А ово црвено?

ПАНТА: Претерани ентузијазам. Опасно је.

(Експлодира мала ватрометна искра.)

СЦЕНА 2 – САЛА ИЗГУБЉЕНИХ КЉУЧЕВА

(Стотина кључева лебди у ваздуху.)

УЧЕНИК 1: Можда је један од ових кључ који тражимо?

АРХИМЕД (из прикрајка): Кључ који отвара ништа – откључава све.

УЧЕНИК 2:.. Ништа ми није јасно.

СЦЕНА 3 – ПОДРУМ НЕВИДЉИВЕ БИБЛИОТЕКЕ

(Полице празне, књиге се појављују само кад их не гледају.)

ПЕСИМИСТИЧНИ МАРКО: Ово нема смисла.

ОПТИМИСТИЧНИ МАРКО: Има, само још не знамо каквог.

ЛУНА (невидљиви): Предмет који тражимо није ствар. То је одлука.

УЧЕНИК 1: Каква одлука?

ЛУНА: Да останете нормални.

УЧЕНИК 2: У нормалном свету?

(Тишина.)

АРХИМЕД: А можда... и не.

ЗАВРШНИ ЧИН – ИЗБОР КОЈИ МЕЊА СВЕ
СЦЕНА 1 – ЦЕНТРАЛНИ ХОЛ ШКОЛЕ

(Ходник се мења у завиности од мисли ученика.)

ПЕСИМИСТИЧНИ МАРКО: Ја одлазим. Ово је превише.

ОПТИМИСТИЧНИ МАРКО: Ја остајем! Превише је забавно.

АЛГА: Свако бира своју будућност... гледајући уназад.

ПАНТА: А ја... морам да погледам на сат.

(Гледа. Сат показује 10:00)

ПАНТА: Паран сат. Предајем књижевност. А свака добра прича мора имати крај.

СЦЕНА 2 – ПОДЕЛА

(Ученици се деле – једни пролазе кроз врата која воде у обичан свет, други остају.)

АРХИМЕД (последња реченица): Ко год оде, вртиће се када заборави да је отишао.

(Мехурићи из Алгиног мантила узлећу до плафона. Светло бледи.)

ЕПИЛОГ

(Наратор или Луна)

ЛУНА: Школа се појављује само онима који закасне. А они који су једном били део ње... никада нису сасвим отишли.

КРАЈ

Анђелија Павловић, 6/2

СПОРТ И АМАЈЛИЈЕ

Овог полугодишта наши другари су учествовали на више такмичења у многим дисциплинама. Прво такмичење било је у рукомету где су наше другарице из петог и шестог разреда оствариле фантастичан резултат. Отишле су у финале где им је за длаку побегло 1. место. Како такмичарке поручују, одвезане пертле су им доносиле срећу, али им је судија у финалу рекао да морају да их завежу ради своје безбедности.

Такмичарке верују да их је то коштало победе. Следеће такмичење било је у фудбалу где смо се уз помоћ спретне Нине Јанковић веома брзо пласирали у финале. После пар дана одиграло се финале где смо освојили савршен резултат, односно 2. место. Затим имамо и такмичење из кошарке, где смо такође отишли у финале али нам крајњи резултат још увек није познат.

Лена Дураковић, 5/2

СТРИП

Ива Марјановић ОШ „Мајка Југовића“

с ВРТЛОГ

Олина је често плакала, није имала вољу да се игра са осталим децом.

Чак је и запоставила цртање које је као сасвим мале јако волеала

Водили су је код разних лекара, покушавали су много тога - али она би и даље била потишћена

Тада су њени родитељи приметили нешто чудно.

Чим би се нашла испред укључене

Зашто те веш
који се окр-
еће толико
забавља?

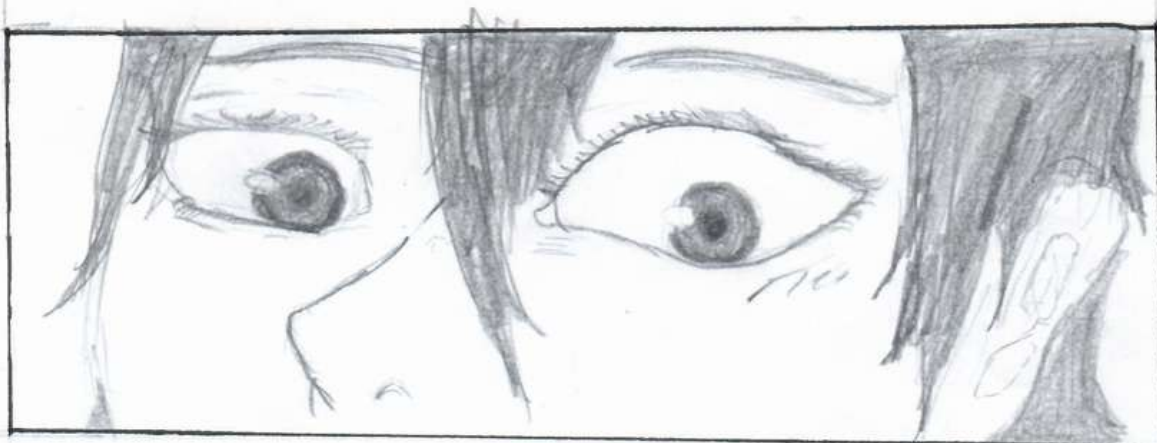

Да, шта
видиш у
њему?

Иако је
Олина виде-
ла да их је
забринула
одлучила је да
никоме не прича
шта види

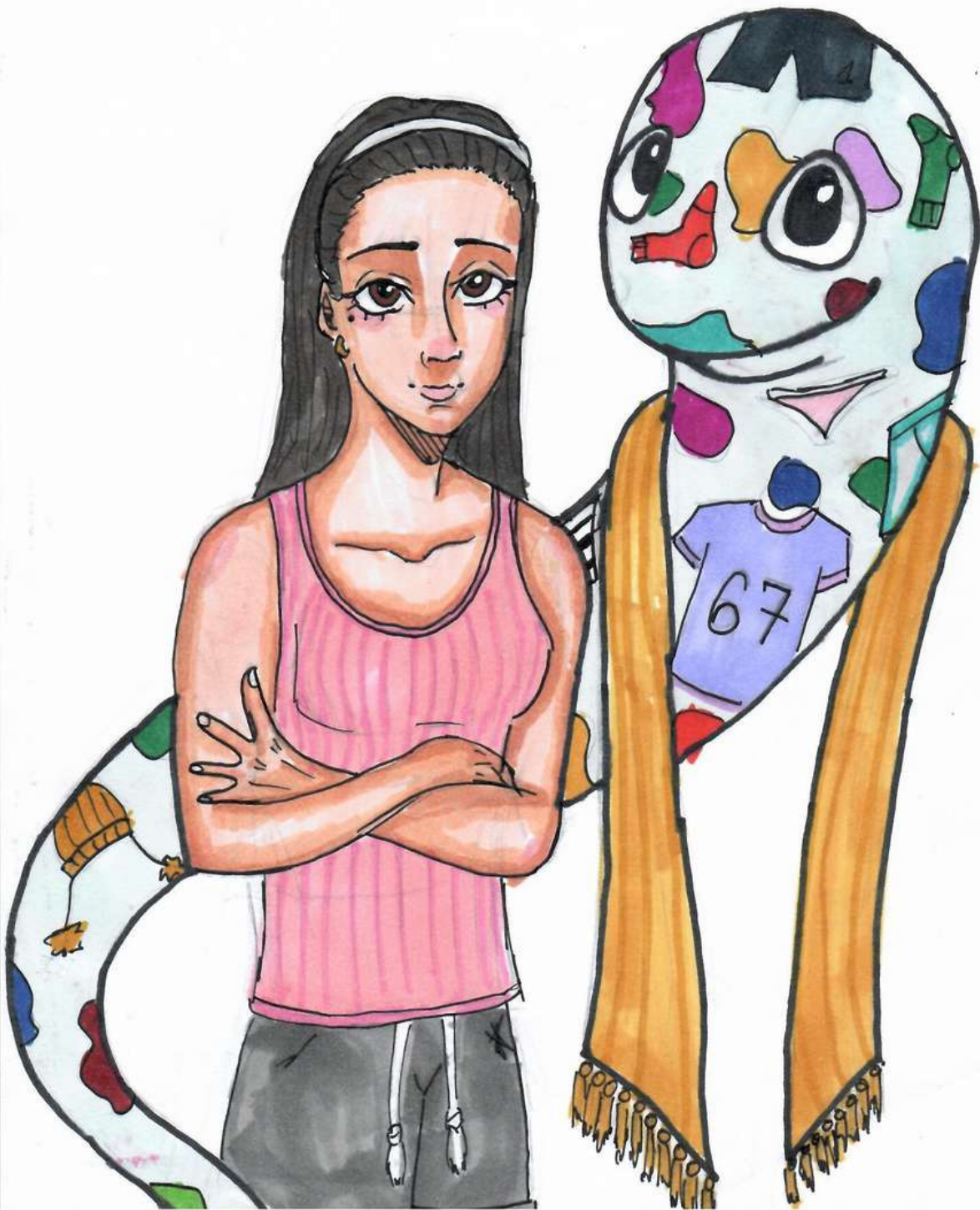
Шта је
са њом...

Ионакр ми
нико не би
поверовао

Vr+log

1

"Zašto te već koji se okreće toliko zabavlja? Šta vidiš u tome?"

Kad bi oni RAZUMELI...

Sedela bi ispred okruglog stakla i bivala sasvim očarana onim što vidi. "Zašto te već koji se okreće toliko zabavlja? Šta vidiš u tome?" pitali su je oprešno. Ali, devojčica bi bila toliko hipnotisana sarenim virom da rebi ni odgovorila.

2

Roditelji su razmenjivali zabrinute poglede i poslije se dugo tiho domunđivali u spavaćoj sobi.

Iako je Olinu videla da ih je prilično zabrinula, rešila je da nikome ne priča o tome što vidi: raznobojnom urtlogu. I onako joj niko ne bi poverovao. Ona je, čim se staklo zavrtilo videla čudno stvorenje velikih očiju. Nazivala ga je "Hiro".

Hiro...

3

Olinu, taj tvoj "Hiro" ne postoji!

Verovatno bi je odrasli ubeđivali da je to samo njen izbliven odraz na krivom staklu ili neka druga jednako dosadna pojava. A tek kad bi im opričala da je Hiro počeo i da joj se obraća? To bi ih sigurno toliko uzrujalo da bi je zabranili i da ulazi u nj kupatilo, dok mašina radi.

Kakve su to gluposti? "Hiro"?

Lako je njima reći da ne postoji!!!

4

Otkuda ti tu?

Bilo je prvo pitanje koje mu je devojčica uputila, kad su njo ehovali.

